

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 23 października 2015 r.

Poz. 5992

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.337.2015.22 WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO

z dnia 21 października 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1515)

orzekam

nieważność przepisów:

- § 4 ust. 1 pkt 2 w zakresie zwrotu: „zgodnie z przepisami powszechnie obowiązującymi”,
- § 5 ust. 2 w zakresie zwrotu: „zgodnie z przepisami odrębnymi”,
- § 6 pkt 2 w zakresie zwrotu: „oraz przepisami odrębnymi”,
- § 8 ust. 5 w zakresie zwrotu: „oraz na wyłączną odpowiedzialność”,
- § 11 ust. 2 w zakresie zwrotu: „oraz w odrębnych przepisach”,
- § 12 pkt 2 i 3 w zakresie zwrotów: „zgodnie z przepisami powszechnie obowiązującymi”,
- § 16 ust. 2 pkt 1,
- § 17 ust. 2 pkt 2 w zakresie zwrotu: „zgodnie z przepisami odrębnymi”,
- § 18 ust. 1 w zakresie zwrotu: „na właścicielach nieruchomości” oraz ust. 3

uchwały nr XI/62/2015 Rady Gminy Brudzew z dnia 15 września 2015 r. w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Brudzew - ze względu na istotne naruszenie prawa.

Uzasadnienie

Uchwałę w sprawie przyjęcia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Brudzew Rada Gminy Brudzew podjęła w dniu 15 września 2015 r. Wojewodzie Wielkopolskiemu uchwała doręczona została w dniu 22 września 2015 r.

Jako podstawę prawną uchwały powołano art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2013 r., poz. 1399 ze zm.) oraz art. 18 ust. 2 pkt 15 i art. 40 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.)

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały – organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Powołany w podstawie prawnej uchwały przepis art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach upoważnia radę gminy, po zasięgnięciu opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego, do uchwalenia regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy.

Regulamin jest aktem prawa miejscowego, który - zgodnie z art. 4 ust. 2 teże ustawy - określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące:

- 1) wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości obejmujących:
 - a) prowadzenie selektywnego zbierania i odbierania lub przyjmowania przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych lub zapewnienie przyjmowania w inny sposób co najmniej takich odpadów komunalnych jak: przeterminowane leki i chemikalia, zużyte baterie i akumulatory, zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny, meble i inne odpady wielkogabarytowe, zużyte opony, odpady zielone oraz odpady budowlane i rozbiórkowe stanowiące odpady komunalne, a także odpadów komunalnych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 4a,
 - b) uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do użytku publicznego,
 - c) mycie i naprawy pojazdów samochodowych poza myjniami i warsztatami naprawczymi;
- 2) rodzaju i minimalnej pojemności pojemników przeznaczonych do zbierania odpadów komunalnych na terenie nieruchomości oraz na drogach publicznych, warunków rozmieszczania tych pojemników i ich utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym, porządkowym i technicznym, przy uwzględnieniu:
 - a) średniej ilości odpadów komunalnych wytwarzanych w gospodarstwach domowych bądź w innych źródłach,
 - b) liczby osób korzystających z tych pojemników;
- 3) częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych z terenu nieruchomości oraz z terenów przeznaczonych do użytku publicznego;
- 4) (uchylony);
- 5) innych wymagań wynikających z wojewódzkiego planu gospodarki odpadami;
- 6) obowiązków osób utrzymujących zwierzęta domowe, mających na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku;
- 7) wymagań utrzymywania zwierząt gospodarskich na terenach wyłączonych z produkcji rolniczej, w tym także zakazu ich utrzymywania na określonych obszarach lub w poszczególnych nieruchomościach;
- 8) wyznaczania obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania.

Ustawodawca wyliczając komponenty uchwały ustanowił, że wyliczenie zamieszczone w przepisie art. 4 ust. 2 ma charakter wyczerpujący, zatem nie wolno zamieszczać postanowień, które wykraczałyby poza treść tego przepisu, oraz że w uchwale tej muszą znaleźć się postanowienia odnoszące się do wszystkich punktów art. 4 ust. 2 cyt. wyżej ustawy. Brak w regulaminie któregoś z wyszczególnionych ustawowo elementów, podobnie jak i zamieszczenie postanowień wykraczających poza treść przepisu upoważniającego, skutkuje istotnym naruszeniem prawa. Jedynym fakultatywnym elementem regulaminu, stosownie do zapisów art. 4 ust. 2a ww. ustawy, jest wprowadzenie obowiązku selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych innych niż wymienione w ust. 2 pkt 1 lit. a.

Konstytucyjna zasada praworządności wyrażona w art. 7 w zw. z art. 94 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej wymaga, żeby materia regulowana wydanym aktem normatywnym wynikała z upoważnienia ustawowego i nie przekraczała zakresu tego upoważnienia. Każde unormowanie wykraczające poza udzielone upoważnienie jest naruszeniem normy upoważniającej i zarazem naruszeniem konstytucyjnych warunków legalności aktu prawa miejscowego wydanego na podstawie upoważnienia ustawowego (wyrok NSA z dnia 14 grudnia 2011 r., sygn. akt II OSK 2058/11).

Z konstytucyjnej zasady praworządności i legalności aktów prawa miejscowego należy wyciągnąć także wniosek o zakazie powtarzania w aktach prawa miejscowego zapisów ustaw i ich modyfikacji, co potwierdza Naczelny Sąd Administracyjny w ww. wyroku: „powszechnie obowiązujący porządek prawny zostaje naruszony w stopniu istotnym nie tylko poprzez regulowanie przez gminę jeszcze raz tego, co zostało już uregulowane w źródle powszechnie obowiązującego prawa, lecz także modyfikowanie przepisu ustawowego, co możliwe jest tylko w granicach wyraźnie przewidzianego upoważnienia ustawowego.”

Z zasadami powyższymi korespondują przepisy § 135, § 136 oraz § 137 w zw. z § 143 załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz. U. z 2002 r. Nr 100, poz. 908), zgodnie z którymi w aktach prawa miejscowego: zamieszcza się przepisy prawne regulujące wyłącznie sprawy z zakresu przekazanego w przepisie upoważniającym, nie zamieszcza się przepisów prawnych niezgodnych z ustawą, na podstawie której są one wydawane, oraz nie powtarza się przepisów ustaw, ratyfikowanych umów międzynarodowych oraz rozporządzeń.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej uchwały stwierdzić należy, iż niektóre z jej postanowień wykraczają poza zakres delegacji ustawowej zawartej w przepisie art. 4 ust. 1 w zw. z ust. 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, jak również normują - bez właściwego upoważnienia ustawodawcy - kwestie uregulowane w innych aktach prawnych, w tym ustawach, co stanowi istotne naruszenie prawa.

W § 8 ust. 5 uchwały Rada postanowiła, iż dopuszcza się wjazd pojazdów przedsiębiorcy na teren nieruchomości celem odebrania odpadów, jednakże za zgodą oraz na wyłączną odpowiedzialność właściciela nieruchomości.

Organ nadzoru stoi na stanowisku, iż rada gminy nie może w omawianej uchwale w sposób wiążący decydować o zakresie odpowiedzialności cywilnoprawnej podmiotów będących adresatem norm w niej ustanowionych. Nie zezwalają na to przepisy ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wyznaczające zakres kompetencji rady gminy do uchwalenia przedmiotowego regulaminu, a ponadto kwestie te reguluje ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r., poz. 121 ze zm.). W tym miejscu zaakcentować jedynie należy, że w art. 471 i nast. kc unormowane zostały zasady odpowiedzialności kontraktowej (z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania). Ustawodawca wprowadził możliwość modyfikowania przez umowę zakresu okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, przy czym granicę tej swobody wyznacza art. 473 § 2 kc, w myśl którego nieważne jest zastrzeżenie, iż dłużnik nie będzie odpowiedzialny za szkodę, którą może wyrządzić wierzycielowi umyślnie. Z kolei odpowiedzialność deliktowa (odpowiedzialność za szkodę z tytułu czynu niedozwolonego), uregulowana przepisami art. 415 i nast. kc, oparta jest na zasadzie winy.

Stwierdzić zatem należy, że stanowienie przez prawodawcę miejscowego o wyłącznej odpowiedzialności właściciela nieruchomości za ewentualne szkody wyrządzone przez wjazd pojazdów przedsiębiorców na teren nieruchomości, nie znajduje oparcia ani w normie kompetencyjnej wynikającej z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, ani też w przepisach kodeksu cywilnego regulujących reżymy odpowiedzialności deliktowej i kontraktowej. Tym samym przepis § 8 ust. 5 badanej uchwały w zakresie zwrotu: „na wyłączną odpowiedzialność” stanowi istotne naruszenie omawianych regulacji ustawowych.

W § 16 ust. 2 pkt 1 uchwały Rada postanowiła, iż do obowiązków właścicieli utrzymujących zwierzęta domowe należy zapewnienie odpowiednich warunków bytowych, w tym: pożywienia, wody, schronienia, zapewnienia właściwej opieki oraz wymaganych szczepień.

W ocenie organu nadzoru postanowienie to wykracza poza zakres spraw, które mogą być uregulowane w przedmiotowej uchwale. Na podstawie art. 4 ust. 1 w zw. z ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, rada gminy w regulaminie utrzymania czystości i porządku winna określić bowiem tylko takie obowiązki osób utrzymujących zwierzęta domowe, które mają na celu ochronę przed zagrożeniem lub uciążliwością dla ludzi oraz przed zanieczyszczeniem terenów przeznaczonych do wspólnego użytku. Do obowiązków takich nie można zaliczyć obowiązków w zakresie zapewnienia zwierzętom domowym właściwych warunków bytowych. Wskazać należy, że obowiązki w tym zakresie regulują przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz. U. z 2013 r., poz. 856 ze zm.), traktując utrzymywanie zwierząt w niewłaściwych warunkach bytowania i bez odpowiedniego pokarmu lub wody jako formę zabronionego i karalnego znęcania się nad zwierzętami (art. 6 ust. 1a, ust. 2 pkt 10 i 19, art. 35 te same ustawy).

Do kompetencji rady gminy nie należy również stanowienie w przedmiocie obowiązku szczepienia zwierząt domowych. Materia ta wykracza poza zakres upoważnienia zawartego w art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, a ponadto również uregulowana jest odrębnymi aktami prawa powszechnie obowiązującego. Ustawa z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia

zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. z 2014 r., poz. 1539 ze zm.) w art. 56 nakłada na posiadaczy psów obowiązek ochronnego szczepienia tych zwierząt przeciwko wściekliznie. Obowiązek szczepienia kotów przeciwko wściekliznie może wprowadzić minister właściwy do spraw rolnictwa w drodze rozporządzenia (art. 56 ust. 6 pkt 2 tejże ustawy). Do nakazania przeprowadzania szczepień upoważniony został przez ustawodawcę także powiatowy lekarz weterynarii, przy czym może on to uczynić w drodze decyzji (art. 44 ust. 1 pkt 10 lit. c, ust. 1a pkt 6 lit. c ww. ustawy), jak również rozporządzenia stanowiącego akt prawa miejscowego (art. 45 ust. 1 pkt 6). Ustawa ta wprowadza ponadto sankcje karne za naruszenie obowiązku szczepienia zwierząt.

Przepis art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach upoważnia radę gminy jedynie do wyznaczenia w przedmiotowym regulaminie obszarów podlegających obowiązkowej deratyzacji i terminów jej przeprowadzania. W tak wyznaczonym przez ustawodawcę zakresie upoważnienia nie mieści się uprawnienie do określania podmiotów zobowiązanych do przeprowadzenia deratyzacji ani też do decydowania o kosztach takiej deratyzacji. Wobec powyższego za sprzeczne z prawem, jako wykraczające poza zakres upoważnienia ustawowego, uznać należy postanowienia § 18 badanego regulaminu w zakresie, w jakim Rada zadecydowała, iż obowiązek przeprowadzenia deratyzacji ciąży na właścicielach nieruchomości (ust. 1), jak również, że koszty przeprowadzenia deratyzacji obciążają właściciela nieruchomości (ust. 3). W kontekście tych regulacji zauważyć należy, że obowiązek zwalczania gryzoni, insektów i szkodników, stosownie do zapisów art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2013 r., poz. 947 ze zm.), obciąża właściciela, posiadacza lub zarządzającego nieruchomością.

Zastrzeżenia organu nadzoru będą także zawarte w ocenianej uchwale liczne odesłania do bliżej nieokreślonych „przepisów odrębnych” oraz „przepisów powszechnie obowiązujących”. Odesłania takie zawarte zostały w następujących przepisach uchwały:

- 1) § 4 ust. 1 pkt 2 (Mycie pojazdów samochodowych poza myjniami dopuszcza się wyłącznie w miejscach do tego dozwolonych: (...) 2) na terenach służących do użytku publicznego tylko w miejscach do tego przystosowanych **zgodnie z przepisami powszechnie obowiązującymi**),
- 2) § 5 ust. 2 („W przypadku posiadania przydomowej oczyszczalni ścieków, właściciel nieruchomości zobowiązany jest do pozbywania się powstałych osadów z częstotliwością oraz na zasadach określonych w instrukcji eksploatacji urządzenia, **zgodnie z przepisami odrębnymi**”),
- 3) § 6 pkt 2 („Właściciele nieruchomości, na której nie zamieszkują mieszkańcy, a powstają odpady komunalne zobowiązani są do: (...) 2) postępowania z odpadami zgodnie z zapisami niniejszego regulaminu **oraz przepisami odrębnymi**”),
- 4) § 11 ust. 2 („Szczegółowe zasady dotyczące przyjmowania odpadów w PSZOK określone zostaną w regulaminie punktu **oraz w odrębnych przepisach**”),
- 5) § 12 pkt 2 i 3 („Właściciele nieruchomości mogą: (...) 2) przekazywać zużyte przenośne baterie i przenośne akumulatory do punktów sprzedaży, a także przedsiębiorcom świadczącym usługi w zakresie wymiany zużytych baterii lub zużytych akumulatorów, **zgodnie z przepisami powszechnie obowiązującymi**; 3) przekazywać zużyty sprzęt elektryczny i elektroniczny do punktów zbierania zużytego sprzętu elektrycznego i elektronicznego, w tym punktów sprzedaży, **zgodnie z przepisami powszechnie obowiązującymi**”)
- 6) § 17 ust. 2 pkt 2 („Posiadacz zwierząt gospodarskich zobowiązany jest: (...) 2) gromadzenia nieczystości wytworzonych podczas chowu zwierząt **zgodnie z przepisami odrębnymi**, w sposób nie powodujący zanieczyszczenia terenu nieruchomości oraz wód powierzchniowych i podziemnych”).

Jak już wcześniej wskazano, do badanej uchwały mają zastosowanie wybrane zasady techniki prawodawczej, wymienione w § 143 załącznika do Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”. Jedną z nich jest zasada określona w § 25, zgodnie z którą przepis prawa materialnego powinien możliwie bezpośrednio i wyraźnie wskazywać kto, w jakich okolicznościach i jak powinien się zachować. Zasada ta jest rozwinięciem zasad precyzji w redagowaniu przepisów prawnych i komunikatywności przepisów prawa, o których mowa w § 6 załącznika do ww. rozporządzenia, a które nakazują redagować przepisy tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażały intencje prawodawcy. Jako akt prawa miejscowego przedmiotowa uchwała powinna być zatem zredagowana w sposób jasny, tj. taki, by

dla przeciętnego adresata była zrozumiała, by adresat jej przepisów wiedział, w jaki sposób ma się zachować i nie miał żadnych wątpliwości co do tego, jaką regułą postępowania wyznacza dany przepis. Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego prawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw. Związana z jasnością precyzja przepisu winna przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków i przyznawanych praw, tak by ich treść była oczywista i pozwalala na wyegzekwowanie. Zasada ta zwana jest zasadą przyzwoitej legislacji, znajdującą oparcie w art. 2 Konstytucji RP. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 6 czerwca 1995 r. (sygn. akt SA/Gd 2949/94, OwSS 1996/3/91) stwierdził, iż „uchwały podejmowane przez organy samorządowe muszą zawierać sformułowania jasne, wyczerpujące, uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego”.

Wpływ na osiągnięcie wymaganej jasności przepisu prawnego mają różne środki legislacyjne zastosowane przez prawodawcę. W przypadku wskazanych powyżej przepisów uchwały, istotne znaczenie mają te zasady techniki prawodawczej, które regulują dopuszczalność i sposób redagowania przepisów odsyłających do innych aktów prawnych.

W odniesieniu do aktów prawa miejscowego stosuje się odpowiednio przepisy § 22 „Zasad...”, zgodnie z którymi w przepisach ogólnych można zamieścić odesłanie do innej ustawy lub do postanowień, o których mowa w § 4 ust. 2, tylko wtedy, gdy uregulowania w nich zawarte uzupełniają lub odmiennie regulują sprawy normowane ustawą (ust. 1). W odesłaniach tych jednoznacznie wskazuje się akt normatywny, do którego następuje odesłanie, oraz określa się zakres spraw, dla których następuje to odesłanie (ust. 2).

Z kolei zapisy § 156 „Zasad...” dopuszczają możliwość posługiwania się w akcie normatywnym odesłaniami, jeżeli zachodzi potrzeba osiągnięcia skrótowości tekstu lub zapewnienia spójności regulowanych instytucji prawnych. W tym pierwszym przypadku w przepisie odsyłającym jednoznacznie wskazuje się przepis lub przepisy prawne, do których się odsyła (§ 156 ust. 2), natomiast w drugim wskazuje się zakres spraw, dla których następuje odesłanie, oraz jednoznacznie wskazuje się przepis lub przepisy prawne, do których się odsyła (§ 156 ust. 3). Jeżeli daną instytucję prawną reguluje się całościowo, a wyczerpujące wymienienie przepisów prawnych, do których się odsyła, nie jest możliwe, można wyjątkowo odesłać do przepisów określonych przedmiotowo, o ile przepisy te dadzą się w sposób niewątpliwy wydzielić spośród innych; przepis odsyłający formułuje się w postaci: „Do ... (określenie instytucji) stosuje się odpowiednio przepisy o ... (przedmiotowe określenie przepisów).” (§ 156 ust. 4).

Zauważyć należy, że zarówno w przypadku zastosowania odesłań w sytuacjach, o których mowa w § 22, jak i § 156 „Zasad...”, wymagane jest **jednoznaczne** wskazanie przepisu lub przepisów prawnych, do których się odsyła. Wyjątek od tej zasady jest możliwy jedynie na warunkach wynikających z § 156 ust. 4 „Zasad...”.

W ocenie organu nadzoru powyższego wymogu jednoznacznego wskazania przepisów, do których się odsyła, nie spełniają odesłania zastosowane w ww. przepisach badanej uchwały do „przepisów odrębnych” i „przepisów powszechnie obowiązujących”. Zarazem nie zachodzą przesłanki do formułowania odesłań na warunkach określonych w § 156 ust. 4 „Zasad...”. W rezultacie oceniany regulamin zawiera liczne dyrektywy o niejasnej treści, mogące powodować wątpliwości interpretacyjne, w szczególności co do zakresu obowiązków nałożonych na adresatów norm.

Konieczność dochowania przez prawodawcę miejscowego zasad jasnego, precyzyjnego formułowania przepisów normotwórczych, jest w przypadku regulaminu utrzymania czystości szczególnie istotna z uwagi na sankcje, jakie ustawodawca wiąże z niedochowaniem obowiązków wynikających z takiego regulaminu. Stosownie bowiem do zapisów art. 10 ust. 2 i 2a ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, kto nie wykonuje obowiązków określonych w regulaminie, podlega karze grzywny. Z tego też względu organ nadzoru uznaje, iż zawarte w ocenianym regulaminie liczne odesłania do przepisów nie określonych jednoznacznie, prowadzących do powstania norm o niejasnej treści (§ 25 „Zasad...”), należy zakwalifikować jako istotne naruszenie prawa, skutkujące koniecznością stwierdzenia nieważności kwestionowanych przepisów w zakresie dokonanych w nich odesłań.

Odrębną kwestią jest kwestia samej dopuszczalności stosowania w aktach prawa miejscowego odesłań do innych przepisów prawnych, w szczególności do ustaw. Jedyne na marginesie rozważań w tym zakresie, organ nadzoru pragnie przypomnieć specyfikę aktów prawa miejscowego, w szczególności ich rolę i miejsce w hierarchii źródeł prawa powszechnie obowiązującego określonego w art. 87 i 94 Konstytucji RP (akty podustawowe, wydawane na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie, co do zasady nie mające charakteru wykonawczego w stosunku do ustawy, lecz uzupełniające materię uregulowaną ustawowo). W takim stanie rzeczy organ nadzoru wyraża stanowisko, iż dopuszczalność stosowania w aktach prawa miejscowego odesłań do innych przepisów prawa winna być oceniana nie tylko pod kątem ww. przesłanek zawartych w „Zasadach techniki prawodawczej”, ale również wpisywać się w zakres upoważnienia ustawowego, na podstawie którego dany akt jest uchwalany.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Pouczenie: Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone w terminie 30 dni od jego doręczenia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

W z. Wojewody Wielkopolskiego

(-) Dorota Kinal

Wicewojewoda Wielkopolski